

Kisöpört utak, mintha egy száz s valahány éve játszódó film forgatása lenne. A város kihalt, kéthetente hadiállapot-gyakorlatok.

Kell-e hát hangsúlyozni, hogy itt, e kül-sztráda és a kukoricás között hamarost sáncokat ásnak? Feltehetően most előzől meg itt utoljára

egy félig olvasható rendszámú külföldi autót. Ne hidd, hogy te vagy az egyetlen, aki hóvihart, árvízt vagy napfogyatkozást vár. Túlhan a határ. Akácok. Fagy, jégeső és köd dől belőle, lassan ellepi az egész völgykatlant. Szemed elé tartott

kezed se látod. Mindegy bármi út. A beszélgetések vége: pontosvessző = elhallgatás.

Borús délelőtt meredező esernyők feszülnek a súlyos levegőnek és a bevégeztettség ködös sejtelmének, amitől nem könnyű szabadulni. Mint a kínaiak, a szemünk sarkából ismerjük föl egymást. A sarkon túl kezdődhetne akár a

tenger is, nem változtatna semmit. Annak se, aki hajnalban néma öleléssel búcsúzik tükörképétől. Csak azok, akik elég bátrak történelmi maskarákba bújni, azok tűnnek el majd estefelé a végeláthatatlan tömegben.

BELLA ISTVÁN fordítása

ALOJZ IHAN

A támadás

Június 27-én a televízió bement, hogy tankok támadtak ránk. Elmentem a boltba, hogy vegyek harminc pulykafilét meg tizenöt liter tejet. Sorbaálltunk a pénztárnál, mindenki csendben volt, és a rádiót hallgatta, mi a teendő légitámadás esetén. Majd meghallottuk fentről a zúgást és hirtelen remegni kezdett a szánk, egymást bámultuk, mint a szerelmesek a vasútállomáson, és volt, akinek könny szökött a szemébe. Elővettem a zsebkendőt, és letöröltem a mögöttem álló asszony arcát. „Köszönöm”, rebegte, és a vállamhoz dőlt, én meg csontjaimban éreztem az iszonyatot, amely szép testét rázkódtatta. Aztán a repülőgépek robaja elhalt, a pénztárgép újra csengetett, és mi elővettük a pénztárcánkat, idegesen szórtuk az aprót a pultra, majd elsiettünk, mint akik valamiért mélységesen szégyellik magukat.